

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Mgr. L. R.**, zast. JUDr. Dobromilou Markovou, advokátkou se sídlem Bratranců Veverkových 2675, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.11.2016, čj. KrÚ 77255/2016/OŽPZ/Br, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 25. 10. 2017, čj. 52 A 6/2017-72,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 25. 10. 2017, čj. 52 A 6/2017-72, **se zrušuje**.
- II.** Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 21. 11. 2016, čj. KrÚ 77255/2016/OŽPZ/Br, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **25 053 Kč** k rukám její zástupkyně JUDr. Dobromile Markové, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Chrudim rozhodnutím ze dne 6. 9. 2016, čj. CR 058472/2016 OŽP/Št, žalobkyni (dále „stěžovatelka“) uložil povinnost dle § 51 odst. 1 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a změně a doplnění některých zákonů, ve znění účinném do 30. 4. 2017 (dále jen „lesní zákon“), v součinnosti s lesním hospodářem zalesnit vhodnými dřevinami dvě holiny vyskytující se na jejích pozemcích. Dále jí uložil povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu. Následně podanou žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen

„krajský soud“) zamítl jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že nemusí reagovat na každou jednotlivou žalobní námitku a postačí odkázat na napadené rozhodnutí žalovaného, pokud s ním souhlasí.

[3] Dle krajského soudu je nutné při zjišťování existence holin vycházet ze skutečně zjištěného stavu lesních pozemků, nikoliv z textu lesní hospodářské osnovy zpracované ke dni 1. 1. 2010. Zákonná úprava nedefinuje pojem „holina“, proto za ni krajský soud považoval vytěženou plochu původního lesa, která nebyla dosud zákonem stanoveným způsobem obnovena. Za zalesnění je dle § 2 písm. i) lesního zákona považováno vědomé, cílené zalesnění, nikoliv uchycení náletových dřevin. Je rovněž nutné dodržet druhovou skladbu dřevin. Pomocné dřeviny nesmí překročit limit 15 % výskytu. Stěžovatelka netvrdila, že by došlo ke kvalifikované obnově lesa. Krajský soud uvedl, že nelze k termínu „holina“ přistupovat restriktivně, neboť takový přístup by vyvolával řadu pochybností o tom, zda holina je vytěženou plochou bez jakýchkoliv náletových dřevin, či zda jde o plochu s náletovými dřevinami určitého počtu, vzrůstu a skladby.

[4] Lhůta k zalesnění byla stanovena na základě místního šetření, proto odpovídá individuálním okolnostem případu.

[5] Stěžovatelka převzala práva a povinnosti, které byly uloženy jejímu právnímu předchůdci, nelze se proto nyní dovolávat toho, že jsou jí ukládány povinnosti, které měly být uloženy jejímu právnímu předchůdci. Pokud se stěžovatelka rozhodla stát se vlastnící lesního pozemku, je na ní, aby zajistila řádné plnění povinností s tím souvisejících.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že lesní hospodářská osnova musí být zpracována v souladu se skutečným stavem pozemků, proto již v době jejího zpracování (2010) nebyly dané pozemky označeny jako holiny. Před dražbou, ve které dané lesní pozemky získala, se podrobně seznámila s jejich stavem a zjistila, že odpovídají stavu uvedenému v lesní hospodářské osnově. Na pozemku se nacházely převážně listnaté stromy a nic nenasvědčovalo tomu, že se jedná o holinu. Lesní hospodářská osnova je závazná pro vlastníka lesa a měla by být závazná i pro orgány státní správy lesů. Lesní hospodářská osnova se zpracovává ze zákona a terminologie, kterou užívá, musí být v souladu s platnou legislativou a odpovídat zjištěnému stavu. Správní orgán, který zadává zpracování lesní hospodářské osnovy, má následně i kontrolní funkci. Výklad pojmu holina musí být stejný ve všech podkladech a dokumentech, ve kterých tento pojem správní orgán užívá. Opačný postup znamená rozpor s principem právní jistoty a požadavkem předvídatelnosti správních rozhodnutí. V dané věci nemělo jít o zalesnění holiny, ale o rekonstrukci lesa vykácením nevhodných dřevin a následnou výsadbou hospodářsky významných dřevin.

[7] Stěžovatelka žádala prvoinstanční správní orgán o stanovení delší lhůty ke splnění uložených povinností, jelikož termín do 30. 6. 2017 byl prakticky nerealizovatelný. Žádný ze správních orgánů se nevypořádal s námitkami stěžovatelky a neuvedl, z jakého důvodu nebylo možné prodloužit lhůtu. Prvoinstanční orgán odůvodnil neprodloužení lhůty pomalým postupem pěstebních prací vlastníka lesa. Sám správní orgán však 12 let od vytěžení lesa neudělal vůbec nic, i když jeho náplní je i dozor nad dodržováním lesního zákona. Na předmětných pozemcích nehrozil vznik žádné škody. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že prvoinstanční správní orgán dostatečně neuvedl důvody výroku, podklady pro vydání svého rozhodnutí a své úvahy,

pokračování

avšak taková vada neměla vliv na zákonnost, protože ji může žalovaný odstranit v rámci odvolacího řízení. To však neučinil. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 20012, čj. 2 As 95/2011-74, musí být přezkoumatelným způsobem odůvodněno, proč byl zvolen konkrétní termín, do kterého má být uložené nápravné opatření splněno.

[8] Stěžovatelka nemohla z dostupných podkladů zjistit, že se na lesních pozemcích holiny nacházejí, neměla tedy možnost zjistit porušení svých povinností. Neměla by jí proto být dána povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[9] Žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou, dle které je nepravdivý závěr prvostupňového správního orgánu, že úzce nespolupracovala s odborným lesním hospodářem. K tomuto tvrzení uvedla jasné důkazy. Touto námitkou se nezabýval ani krajský soud.

[10] V závěru stěžovatelka poukázala na porušení základních zásad správního procesu, které se projeví výše uvedeným nezákonným postupem správních orgánů.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že lesní hospodářská osnova je závazná pouze v ukazatelích celková výše těžeb a podíl melioračních a zpevňujících dřevin při obnově porostu.

[12] Lesní hospodářské osnovy se zpracovávají na dobu deseti let vždy k 1. 1. kalendářního roku (v posuzovaném případě k 1. 1. 2010). Údaje o stavu lesa se vlivem hospodaření mohou v průběhu doby platnosti odchýlit od skutečného stavu.

[13] Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004, čj. 2 As 16/2003-48, č. 828/2006 Sb. NSS, není rozhodující stav zapsaný v lesní hospodářské osnově. Nad stavem právním (stavem uvedeným v osnově) převažuje stav zjištěný.

[14] Žalovaný uvedl, že holina sice není definována v lesním zákoně. V § 2 odst. 4 vyhlášky č. 139/2004 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o přenosu semen a sazenic lesních dřevin, o evidenci o původu reprodukčního materiálu a podrobnosti o obnově lesních porostů a o zalesňování pozemků prohlášených za pozemky určené k plnění funkcí lesa (dále jen „vyhláška č. 139/2004 Sb.“), je nicméně uvedeno, co je možné považovat za obnovený nebo zalesněný pozemek. Pokud dřevinná skladba na pozemku neodpovídá kritériím daného ustanovení, nelze pozemek považovat za obnovený nebo zalesněný.

[15] Prvoinstanční správní orgán se dle žalovaného vypořádal s námitkou neprodloužení lhůty k zalesnění na druhé straně svého rozhodnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[17] Ze správních spisů a ze spisu krajského soudu zjistil Nejvyšší správní soud následující informace podstatné pro posouzení kasační stížnosti. Lesní hospodářské osnovy byly vydány s platností od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2019. Ve vztahu k pozemku na p.č. X v k.ú. N. je v části „*popis porostní skupiny*“ uvedeno „*bývalá holina, zarostlá plevelnými listnáči a kr*“. Ve vztahu k pozemku na p.č.

X v k.ú. N. je ve stejné části uvedeno „*difer. mlažina, zanedbané, výstavky*“. Mezi účastníky není sporu o tom, že na části pozemků proběhla v roce 2000 těžba stromů a stěžovatelka k nim nabyla vlastnictví v roce 2012. Dne 11. 8. 2016 bylo prvoinstančnímu správnímu orgánu doručeno vyjádření stěžovatelky k zahájení správního řízení, ve kterém uvedla, že možnost hospodaření na pozemcích řeší již od roku 2012 s T. F., odborným lesním hospodářem, a dále, že není možné realizovat zalesnění pozemků v termínu do 30. 6. 2017. Dne 18. 8. 2016 proběhlo místní šetření za přítomnosti zmocněnce stěžovatelky a T. F., na kterém bylo zjištěno, že pozemky jsou zarostlé buření (lesním plevelem) a náletovými dřevinami nevhodné dřevinné skladby. Bylo dohodnuto, že budou zalesněny v termínu do 30. 6. 2017, resp. 31. 12. 2017. Zmocněnec stěžovatelky protokol z místního šetření podepsal. Dne 6. 9. 2016 bylo prvoinstančnímu správnímu orgánu doručeno doplnění vyjádření, ve kterém stěžovatelka uvedla, že souhlasí se zalesněním pozemku na p.č. X do 30. 6. 2017. U pozemku na p.č. X uvedla, že se doposud nepodařilo sehnat společnost, která by vyřezala náletové dřeviny, i když kontaktovala dvě společnosti, které se zabývají lesnickou prací, a jednu fyzickou osobu, kterou doporučil lesní hospodář na místním šetření.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tj. že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů. Zároveň platí, že pokud by krajský soud přezkoumal rozhodnutí správního orgánu, které bylo samo nepřezkoumatelné, zatížil by tím vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[19] Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatelka ve vyjádření ze dne 11. 8. 2016 uvedla, že hospodaření na pozemku řešila od roku 2012 s odborným lesním hospodářem. V prvoinstančním rozhodnutí správní orgán délku lhůty, ve které měla být zjednána náprava, odůvodnil tím, že stěžovatelka vykonávala pěstební práce vlastními silami bez úzké spolupráce s odborným lesním hospodářem a orgánem státní správy lesů. V podaném odvolání stěžovatelka s tímto tvrzením nesouhlasila a doložila kopie emailových zpráv, které psala jak odbornému lesnímu hospodáři, tak i orgánu státní správy lesů. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nejprve konstatoval, že prvoinstanční rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno, ale toto pochybení je možné napravit v rozhodnutí o odvolání. Dále uvedl následující: „*V prvoinstančním rozhodnutí odvolatel nesouhlasí s údajnou nesoučinností při provádění prací v lese s odborným lesním hospodářem, která je v odvolání dokladována komunikací jak s odborným lesním hospodářem, tak i s orgánem státní správy lesů. Podle § 37 odst. 1 lesního zákona je vlastník lesa povinen hospodařením v lesích zajišťovat v součinnosti s odborným lesním hospodářem, který jemu zabezpečuje odbornou úroveň podle lesního zákona a právních předpisů vydaných na jeho základě. Vlastník lesa pro hospodaření v lese nemusí mít lesnickou kvalifikaci, proto lesní zákon zavedl institut odborného lesního hospodáře s udělenou licenci podle § 41 až 45 lesního zákona.*“ Tato reakce žalovaného na námitku stěžovatelky je zcela nedostatečná. Stěžovatelka namítala, že s odborným lesním hospodářem spolupracovala. Žalovaný k tomu uvedl, že je povinností vlastníka lesa s odborným lesním hospodářem spolupracovat. Takové vyjádření se naprosto míjí s námitkou, kterou stěžovatelka vznesla. Nenapravit tak chybu prvoinstančního správního orgánu, ačkoliv si jí byl vědom.

[20] Tato námitka stěžovatelky zároveň nebyla bezpředmětná. Jak již Nejvyšší správní soudu uvedl v rozsudku sp. zn. 2 As 95/2011 „*[u]rčení termínu, do kterého má být uložené nápravné opatření splněno, je přitom esenciální součástí ukládaných povinností a musí tak být přezkoumatelným způsobem odůvodněno.*“ Prvoinstanční správní orgán odůvodnil určení délky lhůty k nápravě nespolečnosti stěžovatelky a lesního odborného hospodáře. Je zjevné, že tato skutečnost byla podstatná pro správní orgán při rozhodování o určení délky lhůty k nápravě závadného stavu na předmětných

pokračování

pozemcích. Pokud tato úvaha byla zpochybněna v odvolání, měl na ni odvolací správní orgán relevantně reagovat.

[21] Také není pravda, to co uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí (třetí odstavec na str. 8), že prvoinstanční správní orgán odůvodnil délku stanovené lhůty dlouhou dobou od těžby lesních porostů, snahou o zlepšení stavu lesů a pomalým postupem pěstebních prací stěžovatelky. Prvoinstanční správní orgán konkrétně uvedl: „K výše uvedeným skutečnostem správní orgán uvádí, že vzhledem ke dlouhé době, která uplynula od těžby lesních porostů (rok 2000), a snaže o zlepšení stavu lesa (rozhodnutí státní správy lesů o opatření ke zalesnění holin vydaná proti nečinnosti předchozího vlastníka lesa) se jeví postup dosud prováděných pěstebních prací vedoucích ke zalesnění holin stávajícího vlastníka lesa jako nedostatečný. Tato úvaha zjevně směřovala k odůvodnění samotného uložení nápravy, nikoliv však k odůvodnění lhůty k nápravě. I kdyby však prvoinstanční správní orgán touto úvahou zamýšlel odůvodnit i uložení lhůty k nápravě, neměnilo by to nic na tom, že žalovaný se dopustil nezákonnosti, spočívající v nevypořádání výše uvedené námítky spolupráce s odborným lesním hospodářem.

[22] Stěžovatelka v žalobě namítala, že se s danou námítkou žalovaný nevypořádal. Krajský soud na tuto námítku však nijak nereagoval. Zatížil tím tak i své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

[23] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námítkami, které jsou od důvodné námítky nepřezkoumatelnosti oddělitelné, a proto je může (a musí) vypořádat.

[24] Nejvyšší správní soud zastává názor, že v posuzované věci je podstatný pouze faktický stav, nikoliv právní stav uvedený v lesní hospodářské osnově. Dle § 25 odst. 3 lesního zákona je z lesní hospodářské osnovy závazná pouze celková výše těžeb, která je nepřekročitelná, a u vlastníků lesa o výměře větší než 3 ha také podíl melioračních a zpevňujících dřevin při obnově porostu (více viz citovaný rozsudek kasačního soudu sp. zn. 2 As 16/2003, obdobně i rozsudek ze dne 22. 6. 2017, čj. 9 As 246/2016-46). I v nyní projednávané věci je proto podstatný faktický stav pozemků, nikoliv stav uvedený v lesní hospodářské osnově. Opačný závěr by ostatně mohl vést i ke složitým sporům o to, zda určitý stav byl chybně zanesen již v lesní hospodářské osnově, nebo k jeho vzniku došlo až po jejím zpracování, a orgán státní správy lesů tak může vycházet ze skutečného stavu, nebo musí akceptovat stav zapsaný v lesní hospodářské osnově, který by byl ale zjevně v rozporu se skutečností.

[25] Dle Nejvyššího správního soudu není pro posuzovanou věc podstatná definice pojmu „holina“. Mezi stranami totiž není sporu o tom, že minimálně v roce 2000 se na předmětných pozemcích holina nacházela. Podstatné jsou právní povinnosti, které s existencí holiny souvisejí. Dle § 31 odst. 6 lesního zákona *[h]olina na lesních pozemcích musí být zalesněna do dvou let [...]. Význam pojmu „zalesněný“ vyplývá z § 2 odst. 4 vyhlášky č. 139/2004 Sb., ve kterém je uvedeno, že [z]a obnovený nebo zalesněný je pozemek považován tehdy, roste-li na něm nejméně 90 % minimálního počtu životaschopných jedinců rovnoměrně rozmístěných po ploše. V tomto množství může být maximálně 15 % pomocných dřevin, kterými se rozumí ty druhy lesních dřevin, které nejsou pro daný cílový hospodářský soubor uvedeny mezi dřevinami základními nebo melioračními a zpevňujícími.* Tehdejší vlastník měl povinnost do dvou let pozemek, na kterém se nacházela holina, zalesnit. Pokud se na pozemku nacházela holina, pak do doby, než bude pozemek zalesněn způsobem stanoveným v § 2 odst. 4 vyhlášky č. 139/2004 Sb., vlastník pozemku porušuje povinnost zalesnit pozemek. Soud souhlasí s názorem žalovaného (třetí odstavec na str. 10 napadeného rozhodnutí), že z § 2 odst. 3 vyhlášky č. 139/2004 Sb. plyne, že není podstatné, zda se pozemek dostane do vyžadovaného stavu také zčásti samovolně, či pouze aktivitou vlastníka pozemku. I kdyby se v projednávaném případě nejednalo fakticky o holinu, stěžovatelka by stále měla povinnost zalesnit pozemek požadovaným způsobem. Stěžovatelka nerozporuje, že předmětné pozemky neodpovídají právě požadovanému

stavu. Podstatné v posuzované věci je, že se na předmětných pozemcích minimálně v nedávné minulosti (z pohledu hospodaření v lesích) nacházela holina a vyžadovaný stav pozemků nebyl nastolen. Zákonné oprávnění stanovené v § 51 odst. 1 lesního zákona umožňuje orgánu státní správy lesů ukládat opatření k odstranění nedostatků. Státní správa lesů není omezena ve využití tohoto oprávnění pouze při zjištění existence holiny. Zjištění stavu lesa neodpovídajícího stromové skladbě dané v závazné části lesní hospodářské osnovy (podíl melioračních a zpevňujících dřevin) rovněž umožňuje užití daného ustanovení. Dle Nejvyššího správního soudu tak byla státní správa lesů oprávněna uložit stěžovatelce opatření k nápravě, ať by v době rozhodování bylo možné stav lesního porostu označit ještě za holinu nebo již nikoliv.

[26] Stěžovatelka namítala, že jí neměla být uložena povinnost uhradit náklady řízení, jelikož ona protiprávní stav nevyvolala. Obdobnou námitkou se již kasační soud zabýval v rozsudku sp. zn. 2 As 95/2011, kde uvedl následující: „*Pokud stěžovatel namítá, že předmětné správní řízení nevyvolal porušením své právní povinnosti, jak to má na mysli ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, nic to nemění na faktu, že se v posuzované věci jedná o řízení ve věci uložení opatření k nápravě, které je zásadně zabýváno ex officio. Není proto z hlediska aplikace citovaného ustanovení správního řádu rozhodné, zda stěžovatel svými úkony aktivně přispěl k zabýjení tohoto řízení (což by ovšem zcela postrádalo logiku), nýbrž to, zda se dopustil protiprávního jednání, třeba i jen tím, že protiprávní stav, který sám nevyvolal, neodstranil, ač byl za dodržení požadavků (zde lesního) zákona v době, kdy bylo řízení zabýváno, již odpovědný; již tím tak byla aktivována povinnost provstupňového orgánu vést (na principu ofiiality) řízení, sledující zjednání nápravy závadného stavu.*“ S těmito závěry se nyní rozhodující senát zcela ztotožňuje. Tato námitka stěžovatelky proto není důvodná. Uvedené však není významné pro rozhodnutí o náhradě nákladů řízení o žalobě a následně kasační stížnosti (k uvedenému viz dále).

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Napadený rozsudek krajského soudu tak musel dle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušit. Současně rozhodl dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Krajský soud by totiž vázán názorem kasačního soudu mohl pouze žalobě vyhovět a vrátit věc žalovanému. Věc tak byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení na základě § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení je vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s.]. Je nutné upozornit na to, že v novém řízení musí žalovaný vycházet ze skutkového a právního stavu platného v době vydání jeho nového rozhodnutí (viz část IV.B rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 1 As 24/2011-79). Bude tedy muset pravděpodobně uskutečnit nové místní šetření, aby zjistil aktuální stav předmětných pozemků.

[28] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008-98).

[29] Úspěch ve věci se posuzuje dle osudu žalobou napadeného správního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že výsledkem soudního přezkumu před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, je nutno konstatovat, že stěžovatelka měla ve věci plný úspěch. V takovém případě jí je žalovaný povinen dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nahradit náhradu nákladů řízení před soudem.

pokračování

[30] Náklady řízení za žalobu jsou tvořeny odměnou a náhradou výdajů právního zastoupení. Zástupkyně stěžovatelky před krajským soudem učinila v řízení o žalobě celkem čtyři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“)], písemné podání ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) AT, replika k vyjádření žalovaného k žalobě dle stejného ustanovení a účast na jednání [§ 11 odst. 1 písm. g) AT]. Za každý úkon právní služby náleží zástupkyni stěžovatelky mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. AT], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT. Za jeden úkon právní služby proto náleží 3 400 Kč, celkem tedy 13 600 Kč. Náklady jsou tvořeny i zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a částkou 53 Kč za poštovní služby při zaslání žaloby krajskému soudu.

[31] Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tvoří odměna ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby zvýšená o 300 Kč jako náhrada hotových výdajů. Kasační soud přiznal odměnu a náhradu za podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) AT]. Součástí náhrady nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem je i uhrazený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč.

[32] Ve svém souhrnu tak náklady řízení představují částku 25 053 Kč (13 600 + 3 000 + 53 + 3 400 + 5 000), kterou je žalovaný povinen uhradit stěžovatelce k rukám její zástupkyně JUDr. Dobromily Markové, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. července 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu